

மீட்டுருவாக்கச் சிந்தனை நோக்கில் ஆட்டன் அத்தி - ஆதி மந்தி கதை

முனைவர். மு. ரேவதி

உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை

ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ணா மகளிர், கலை அறிவியல் கல்லூரி, கோவை - 44

ஆய்வுச்சுருக்கம்

இலக்கியம் என்பது மக்கள் சமூகத்தை உள்ளடக்கியது. வடிவங்கள், அமைப்பு முறைகள், உத்திகள், பாடுபொருள்கள், அழகியல் தன்மைகள் என்று காலந்தோறும் மாற்றங்களுக்கு உள்ளாகிக் கொண்டே வந்தாலும், அவை அனைத்தும் அந்தந்தக் கால மக்கள் சமூகத்தின் வாழ்வியலை மையமாகக் கொண்டே அமைந்தன. மக்கள் வாழ்வியலின் பன்முகப் பரிமாணங்களை உள்ளடக்கிக் கொண்டு, மக்கள் வாழ்வியலில் நல்ல மாற்றங்களை உருவாக்கி வாழ்தரத்தை மேம்படுத்துவதற்கான முயற்சிகளைத் தான் எல்லா நல்ல இலக்கியங்களும் நோக்கங்களாகக் கொண்டுள்ளன. இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த இலக்கியங்களின் வளர்ச்சிக் கூறுகளில் ஒன்றாக இடம் பெறுவது பழந்தமிழ் இலக்கியங்களின் மீதான மறுபடைப்புகள் ஆகும். “வாழ்ந்து, பின் இழந்து போன உலகம் பொன்னுலகம், இடையில் வந்து சேர்ந்தது ஓர் இருள் உலகம்; பொன்னுலகம் மீட்டினால், வரும் ஒரு புது உலகம்” என்ற சிந்தனையையும், நம்பிக்கையையும் குறிப்பது “மீட்டுருவாக்கம்” என்ற கருத்தியலாகும். மனித குல வரலாற்றில் மீட்டெடுப்புகளுக்கானச் சிந்தனைச் சமூக மேம்பாட்டிற்கான ஒரு வாயிலாகவும், ஒரு உந்துதலாகவும் அமைகிறது. அவ்வரிசையில் சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படும் வரலாற்றுக் குறிப்பான ‘ஆட்டன் அத்தி - ஆதிமந்தி’ கதை எவ்வாறெல்லாம் மாற்றம் அடைந்துள்ளது என்பதை ஆராயும் விதமாக இக்கட்டுரை அமைந்துள்ளது.

திறவுச் சொற்கள்: சங்க இலக்கியம், தொன்மம், மீட்டுருவாக்கம், ஆட்டன் அத்தி, ஆதி மந்தி

முன்னுரை

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட மக்களின் பண்பாட்டையும், கலாச்சாரத்தையும், பழக்கவழக்கங்களையும், வாழ்க்கை நெறிமுறைகளையும் விளக்கும் வரலாற்றுக் களஞ்சியமாக விளங்குவன சங்க இலக்கியங்கள் ஆகும். இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த தமிழ் இலக்கியத்தின் மணி மகுடமாக விளங்கும் சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படும் வரலாற்று மாந்தர்களின் கதையினைத் தழுவி பல படைப்பாளர்கள் பல வடிவங்களில் மீட்டுருவாக்கம் செய்துள்ளனர். தொன்ம இலக்கியம் மறு பிறவி எடுப்பதற்கு இன்றைய மறுவாசிப்பு சூழலே காரணமாக அமைகின்றது.

சங்க இலக்கியங்களில் அகப்பாடல்களாகப் பாடப்பட்டிருக்கும் குறுந்தொகை மற்றும் அகநானூறு பாடல்களில் காலத்தை வென்ற காதல் காவிய மாந்தர்களாக ‘ஆட்டன் அத்தி - ஆதிமந்தி’ ஆகியோரின் கதை வரலாற்றுக் குறிப்பாக இடம்பெற்றுள்ளது.

அக்குறிப்பினைக் கொண்டு பல படைப்பாளர்கள் பல்வேறு வடிவங்களில் அதை மீட்டுருவாக்கம் செய்துள்ளனர்.

அம்மீட்டுருவாக்கப் படைப்புகளை ஆராயும்போது அம்மாந்தர்களின் வரலாற்றை அறிந்து கொள்வதோடு, தமிழ்ச் சமூகத்தின் வரலாற்றையும், தமிழ்ப் பண்பாட்டின் வரலாற்றையும், படைப்பாளர்களின் திறனையும் அறிந்து கொள்ள வாய்ப்பு ஏற்படுகின்றது. அவ்வரிசையில் 'ஆட்டன் அத்தி - ஆதிமந்தி' கதை எவ்வாறெல்லாம் மாற்றம் அடைந்துள்ளது என்பதை ஆராயும் விதமாக இக்கட்டுரை அமைந்துள்ளது.

மீட்டுருவாக்கச் சிந்தனை

இலக்கியங்களின் அடிக் கருத்துக்களை ஒப்புநோக்கி அவற்றின் மாற்று வடிவங்களைக் கண்டறிந்து அவற்றின் மூல வடிவத்தினைத் தெளிந்து குறிப்பிட்ட மூல வடிவம் எவ்வாறு எல்லாம் வளர்ந்துள்ளது? அதற்கானக் காரணங்கள் யாவை? அக்கருத்துக்கள் எவ்வாறு இடம் விட்டு இடம் பெயர்ந்து செல்கின்றன? எத்தகைய நிலைகளில் பல்வேறு சமூகங்களின் ஆன்ம ஓட்டங்களை அவை வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன என்பதை எல்லாம் கண்டறிந்தால், அவற்றைக் கையாண்ட கவிஞர்களின் ஆளுமையும், மன உரமும், சமுதாயச் சிந்தனையையும், பல்துறை அறிவும், மனித நல நாட்டமும் புலப்படும்.

மாற்று வடிவங்களை அடிப்படையாக வைத்து மீட்டுருவாக்கம் செய்து குறிப்பிட்ட கதை அல்லது இலக்கியத்தின் மூலவடிவத்தினைக் கண்டறியும் முயற்சி இன்று பெருமளவில் நாட்டுப்புற ஆய்வுகளில் மேற்கொள்ளப்படுகிறது. ஏட்டு இலக்கியங்களில் இத்தகு ஆய்வு முயற்சி முறையாக மேற்கொள்ளப்படுமாயின் பெரும்பயன் விளையும். இவ்வாறு மீட்டுருவாக்கம் செய்யும் போது மாற்று வடிவங்களில் காணப்படுகின்ற கருத்து மாற்றங்கள், கலாச்சாரக் கூறுகளில் காணக்கிடக்கும் வேறுபாடுகள், இலக்கிய உத்திகளில் இடம்பெறும் மாற்றங்கள், பாத்திரப் படைப்பில் அமையும் வேறுபாடுகள், மொழிநடையில் காணப்படும் வேறுபாடுகள் ஆகியவற்றை விளக்க முடியும். அத்துடன் மூலவடிவத்தின் தனித்தன்மையினை விளக்கிக் காட்டி அதில் எவ்வகைக் காலங்களில், எத்தகைய மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன என்பனவற்றையெல்லாம் கண்டறிய முடியும்.

இத்தகைய ஆய்வுகள் மூலம் அக்குறிப்பிட்ட இலக்கியம் பற்றிய மதிப்பீடுகளும், அணுகுமுறைகளும் காலத்தின் தேவைக்கேற்ப எவ்வாறெல்லாம் மாற்றி அமைக்கப்பட்டுள்ளன என்பதை அறிய முடியும். மேலும், ஒரு மூலத்திற்கு ஒரு பொருள் தான் என்ற கருத்துத் தகர்ந்து, ஒரு மூலத்திற்கு எத்தனையோ பரிமாணம் ஏற்பட வாய்ப்பு அமைவதையும் அறிய முடிகின்றது.

மீட்டுருவாக்கத்தின் காரணங்கள்

பொதுவாக இலக்கியம் என்பது காலத்தின் கண்ணாடி என்பார். படைப்பாளர்கள் தாங்கள் வாழ்கின்ற காலத்தில் ஏற்படுகின்ற மாறுதல்களைத் தங்கள் படைப்பினில் பதிவு செய்ய விரும்புகின்றனர். அப்பதிவு செய்யும் நிலையில் ஒப்பீட்டு முறை இணைகிறது. முன்பு

இருந்த நிலையையும், தற்போதுள்ள நிலையினையும் படைப்பாளன் ஒப்பிட்டு நோக்குகின்றான். அப்போது தற்காலத்திய சூழல் அமைப்புகளினால் மிகப்பெரிய மாற்றத்தைக் காண்கின்றான். அதனை உலகுக்கு உணர்த்த முற்படுகிறான். அச்சூழ்நிலையில் கால மாற்றத்திற்கேற்ப படைப்பினை அல்லது தொன்மத்தினைச் சிறிது மாற்றி இன்றைய உலகிற்கேற்றவாறும், சமுதாய மேம்பாட்டிற்கு உறுதுணையாகவும், தனது கொள்கைகளின் பிரதிபலிப்பாகவும் சிலவற்றை இணைத்து வெளியிடும்போது தொன்மம் மீட்டுருவாக்கம் ஆகின்றது.

சங்க இலக்கியம் சுட்டும் ஆட்டனத்தி ஆதிமந்தி கதைக் குறிப்பு

காவிரி ஆற்றின் இரு கரைகளிலும் வாழ்ந்த சோழ நாட்டு மக்கள் அவ்வாற்றில் புது வெள்ளம் வரும்போது புனல் விழா கொண்டாடி மகிழ்வர். விழா நடைபெறும்போது ஆற்றலும், ஆண்மையும் மிக்க இளைஞர் பலர் ஆற்று நீரில் குதித்து, எதிர்த்து நீந்தி ஆண்மைத் தோன்ற ஆடி மகிழ்வர். அவ்வாறு நடைபெறும் இவ்விழாவினை காண அந்நாட்டு அரசனான கரிகால் வளவனும் வருகின்றான். இவ்வாறு 'கழாஅர்' பெருந்துறையில் புனல் விழா நடைபெறுகிறது. அதில் ஆட்டன் அத்தி தனது ஆற்றல் வெளிப்படுமாறு விளையாடுகிறான். அதனை கரையிலிருந்து அவனது மனைவியான ஆதிமந்தி கண்டு களிக்கின்றாள்.

அப்போது ஆற்றில் பெருவெள்ளம் ஏற்பட்டு ஆட்டன் அத்தியை இழுத்துச் சென்று விட்டது. அதனால் பெரும் வேதனைக்கு உள்ளான ஆதிமந்தி காவிரி ஆற்றின் கரைகளில் எனது கணவனைக் கண்டீரா? அவன் ஆடல் கலையில் வல்லவன் என்றெல்லாம் அவனது திறமையையும், தோற்றத்தையும் கூறி விசாரித்துச் செல்கின்றாள். அப்போது பாடுதல் அமைந்த சிறப்பை உடைய 'மருதி' என்னும் பெண் ஆட்டன் அத்தியை ஆதிமந்திக்குக் காட்டி, ஒலிக்கும் கடலில் புகுந்து மறைந்தாள் என்று ஆட்டன் அத்தி ஆதிமந்திக் கதையினைச் சங்க இலக்கியம் கூறுகின்றது.

இக்கதையின் குறிப்புகள் இடம் பெற்றுள்ள சங்க இலக்கியத்திலுள்ள ஒரு சில சான்றுகளைப் பின்வருமாறு காணலாம்.

அகநானூறு

பாலைத் திணை, தலைவி கூற்று, பாடியவர்: வெள்ளி வீதியார்.

துறை: வற்புறுக்கும் தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது.

“காதலர் கெடுத்த சிறுமையொடு நோய் கூர்ந்து

ஆதிமந்தி போலப் பேதுற்று

அலந்தனென் உழல்வென் கொல்லோ பொலந்தார்...”

(வெள்ளி வீதியார், அகம்.45, பா.வ.13 – 15, ப.252)

தோழியே! நம் காதலர் மழை இல்லாமையால் வற்றிய வாகையின் முதிர்ந்த நெற்றுக்களைக் கொண்ட கொத்து, கூத்தாடும் களத்தில் ஒலிக்கும் பறையைப் போன்று

விட்டுவிட்டு ஒலிக்கும், கோடைத் தன்மைக் கொண்ட அகன்ற பெரிய குன்று. அதில் உள்ள நீர் இல்லாத அரிய வழியில் உயர்ந்த களிற்றைக் கொண்டு மக்கள் இயங்காத நெறியில் புலி திரியும் காட்டைக் கடந்து சென்றார்.

என் மாமை (மாந்தளிர்) நிறம் தலைவர் இல்லாததால் அழகிய நுண்ணிய பசலை பரவுவதால் பீர்க்கின் அழகிய மலரை ஒப்பதாகும். ஊரில் எழும் அலரானது 'அன்னி' என்பவன் 'குறுக்கை' என்ற ஊரின் போர்க்களத்தில் 'திதியன்' என்பவனின் பழமையுடைய நிலையை உடைய புன்னை மரத்தின் பெரிய அடியை வெட்டித் துண்டித்த காலத்தில், கூத்தர் அவனது வெற்றிப் புகழைப் பாடிய பாணரின் இனிய இசையால் உண்டான ஆரவாரத்தை விடப் பெரியதாகியது.

பொன்னால் ஆன மாலையையும், கடலில் உண்டான போரை வென்ற வெற்றியையும், நல்ல வேலையும் உடைய 'வானவரம்பன்' என்ற மன்னனின் கொலைத் தொழிலையுடைய போர்முனையில், அவன் கலக்கம் அடைந்து ஓட, அம்மன்னனின் படையால் உடைக்கப்பட்ட ஓர் அரண் போன்று அச்சம் கொண்ட துயரத்தால் உறங்காதவள் ஆனேன். இத்தகைய நான் ஆதிமந்தியைப் போல் காதலனைக் கடல் கொண்டு போனதால், அவரைக் காணாத துன்பத்துடன் துன்பம் மிகப் பெற்று தேடித் திரிவேனோ? இனி இறப்பது திண்ணம் எனத் தலைவி தோழியிடம் கூறுகிறாள்.

மருதம் - பரத்தைக் கூற்று, பாடியவர்: பரணர்.

துறை: தலைமகனை நயப்பித்துக் கொண்டாள் என்று கழறக் கேட்ட பரத்தைத் தலைமகட்குப் பாங்காயினார் கேட்ப சொல்லியது.

“ஆதி மந்தி பேதுற் றினையச்

சிறைபறைந் துரைஇச் செங்குணக் கொழுகும்

அந்தண் காவிரி போலக்

கொண்டுகை வலித்தல் சூழ்ந்திசின் யானே.”

(பரணர், அகம்.76, பா.வ. 10 – 13, ப.383)

யாங்கள் ஓரிரவு மார்ச்சனை உடைய மத்தளத்துடன் காண்பவர்க்கு மகிழ்ச்சியை உண்டாக்கும் கூத்தாட்டத்தை நிகழ்த்தினோம். அந்த ஆட்டத்தைக் காணும் பொருட்டு குளிர்ந்த நீர்த்துறையை உடைய தலைவன் எம்சேரிக்கு நாங்கள் அழைக்காமலேயே வந்தான். அவ்வளவிலேயே அதை அறிந்து அவனுடைய பெண்டிர் எம்மிடம் பொறாமைக் கொண்டு, இனிமையையும், கள்ளையையும் உண்ட 'அஃதை' என்ற வள்ளலின் யானைகளையும், நல்ல அணிகலன்களையும் பரிசிலர்க்கு வழங்கும் மகிழ்ச்சி பொருந்திய நல்லோலக்க மண்டபத்தில் புகும் பொருந்! நின் பறையைப் போன்று இடையறாது என்னை இகழ்வர் எனக் கூறினாள்.

முற்காலத்தில் ஒருநாள் 'ஆதிமந்தி' என்பவள் தன் கணவனைக் காணாமல் கச்சியினை உடையவனும், கழலை அணிந்தவனும், தேன் ஒழுகும் மாலை அணிந்த மார்பை உடையவனும், பல்வேறு வகை தொழில் திறம் அமைந்த மாலையையும், சுரித்தத் தாடி

மயிரையும் உடையவனுமான என் கணவனை நீவீர் கண்டதுண்டோ? என்று எதிரில் வருபவரையெல்லாம் வினவினாள். ஆயினும், விடை பெற வில்லை. அதனால் பெரிதும் மயங்கி வருந்தினாள்.

அணையை அழித்துக் கரையில் பரவி நேர் கிழக்காகப் பாயும் அழகிய குளிர்ந்த காவிரி ஆறு ஆதிமந்தியின் கணவனைக் கைக் கொண்டது போல, இப்போது யான் சூரினை மேற்கொண்டு, அவனை முழுதும் கைப்பற்றிக் கொண்டிடத்துணிந்துள்ளேன். அப்போது அவன் பெண்டிர் என் செய்வர் எனக் கேட்கின்றாள்.

இவ்வாறு சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படும் சிறு குறிப்புகளைக் கொண்டு தமிழ் இலக்கியப் படைப்பாளர்கள் பல்வேறு வடிவங்களில் இக்கதையினை மீட்டுருவாக்கம் செய்துள்ளனர். அப்படைப்புகளைப் பற்றி பின்வருமாறு காணலாம்.

சிலப்பதிகாரம்

சங்க இலக்கியத்திற்குப் பின் இளங்கோவடிகளால் இயற்றப்பட்ட சிலப்பதிகாரத்தில் ஆட்டன் அத்தி ஆதிமந்தியின் கதைக் குறிப்பு கூறப்பட்டுள்ளது. மதுரைக் காண்டத்தில், வஞ்சின மாலையில், பாண்டியன் அரியணையில் இருந்து கீழே விழுந்ததைக் கண்டு தானும் கீழே விழுந்த கோப்பெரும் தேவியைக் கண்ட கண்ணகி, அவளை நோக்கி பாண்டிய மன்னனின் தேவியே! கணவனை இழந்த தீவினை உடையோளாகிய நான் இப்போது எதையும் தெரிந்து கொள்ள முடியாத நிலையில் இருந்தாலும் ஒன்று கூறுவேன் கேள். பிறன் ஒருவனுக்கு முற்பகலில் கேடு செய்தவன் அத்தீமையின் பயனாகத் தனக்கு வரும் கேட்டினை அன்றைய பிற்பகலிலேயே அடைவான் என்பதை நீ நன்கு அறிவாயாக. மேலும்,

“.....உரைசான்ற

மன்னன் கரிகால் வளவன் மகள் வஞ்சிக்கோன்

தன்னைப் புனல் கொள்ளத் தான் புனலின் பின்சென்று

“கன்னவில் தோளாயோ!” என்னைக் கடல் வந்து

முன்னிறுத்திக் காட்ட, அவனைத் தழீஇக் கொண்டு,

பொன்னங்கொடி போலப்போந்தாள்...”

(சிலம்பு, ம.காண்டம், வ.மா, பா.வ.9 - 15, பக்.352&353)

என்று கூறுகையில் ஆட்டன் அத்தி, ஆதி மந்தியின் பெயர்கள் குறிப்பிடாமல், ஆட்டன் அத்தி சேர நாட்டுத் தலைவன் என்றும், ஆதிமந்தி கரிகால் வளவன் மகள் என்றும் இளங்கோவடிகள் குறிப்பிட்டுள்ளார். சங்க இலக்கியத்தில் இக்குறிப்புக் காணப்படவில்லை. கதையின் போக்கைக் கொண்டு இக்குறிப்பு ஆதிமந்தியின் கதை என்பதைப் புரிந்து கொள்ள முடிகின்றது. மேலும், அடிகள் இதில் ‘மருதி’ என்ற பெண்ணைப் பற்றிய குறிப்பு எதுவும் தரவில்லை. அடிகளைப் பொறுத்தவரையில் சோழ இளவரசி ஆதிமந்தியையே பத்தினிப் பெண்ணாக, சோழ நாட்டில் பிறந்த கண்ணகிக்கு துணையாக்கி உள்ளார்.

சேரதாண்டவம் - நாடகம்

சங்க இலக்கியங்களிலும், தமிழ்க் காப்பியங்களிலும் ஆறாக் காதல் கொண்ட பாவேந்தர் பாரதிதாசன் அவற்றில் தம் நெஞ்சை நெகிழ வைத்த நிகழ்ச்சிகளை நாடகங்களாக உருவாக்கியுள்ளார். இவ்வாறு பழமையைப் புதுக்கியக் காரணத்தாலேயே அவரைப் “பழந்தமிழ் புதுக்கும் பாரதிதாசன்” என்று ஞா.தேவநேயப் பாவாணர் குறிப்பிடுவார். அப்படி அவர் புதுக்கிய நாடகங்களில் ஒன்றே சேரதாண்டவம் ஆகும்.

சங்க இலக்கியம் குறிப்பிடும் நல்லிசைப் புலமை மிக்கவளும், ஆடுகள மகளுமான ஆதிமந்தியும், ஆடலில் வல்லவனான ஆட்டனத்தியும் தலைமைப் பாத்திரங்களாக அமைய உருவாக்கப்பெற்ற காதல் நாடகமே சேரதாண்டவம் ஆகும். இதை இவர் 1949 ஆம் ஆண்டு உருவாக்கியுள்ளார்.

தன் நாடக முகப்பில் அதன் தலைமை மாந்தர்கள் பற்றி சங்க இலக்கியமும், சிலப்பதிகாரமும் தரும் குறிப்புகளையும், ‘வர்ணசூசி’ என்னும் ஏட்டு பிரதி தரும் மருதி பற்றிய விவரங்களையும் பாரதிதாசன் தொகுத்துத் தந்துள்ளார்.

அத்தி என்னும் சேரன் ஆடற் கலைக்கு உயிரளித்தோன் ஆதலின் ‘ஆட்டன்’ அத்தி என அழைக்கப்படுகிறான். சேர ஆட்டன் அத்தியின் ஆடல் கலை பற்றி சிறப்பிக்க விரும்பியே பாரதிதாசன் நாடகத்திற்கு ‘சேரதாண்டவம்’ எனப் பெயரிட்டுள்ளார்.

சோழனும், சேரனும் பகைக் கொண்டிருந்தனர். சேரன், சோழநாட்டின் படைபலத்தை அறியும் நோக்கில் ஆடல் பாடல் குழுவினரை ஒற்றர்களாக அனுப்பி வைக்கிறான். அவர்கள் திரும்பி வந்தபோது சோழ இளவரசி ஆதிமந்தி பற்றிக் கூறுகின்றனர். அவளின் கலை ஈடுபாட்டையும், அழகையும் கேட்ட ஆட்டன் அத்தி அவள் மீது காதல் கொண்டு, தானே மாறுவேடம் பூண்டு சோழ நாடு சென்று ஆதிமந்தியைச் சந்திக்கிறான். இருவரும் காதல் வயப்படுகின்றனர்.

சோழனின் மாமனான இரும்பிடர்த்தலையாரின் உதவியோடு திரும்பிச் செய்கின்றனர். இவர்களின் காதல் இரு நாடுகளுக்கும் இடையே இருந்தப் பகையைப் போக்குகின்றது என்பதை,

சோழ மன்னி என்ற கதாப்பாத்திரம் வாயிலாக, “அத்தான் என் தாய் நாடாக பாண்டிய நாடும், உங்கள் நாடாகிய சோழ நாடும், தன் நாடாகிய சேர நாடும் உலகை ஆளட்டும்” என்று கூறுகிறார்.

சோழநாட்டின் முக்கிய விழாவான புனல் விழாவில் நதியில் நீராடச் சென்ற ஆட்டன் அத்தியை வெள்ளம் அடித்துச் செல்கிறது. தன் மணாளனைத் தேடிக் கரையோரமாக ஆதிமந்தி அழுது புலம்பிய படியே செல்கிறாள்.

அவனைக் காப்பாற்றிய கடல் சார்ந்த ஊரிலின் ‘நெய்தலி’ என்ற பெண் அவனிடம் காதல் கொள்கிறாள். தன் கணவனைத் தேடி வந்த ஆதிமந்தி இறுதியில் அவனைக் கண்டு மகிழ்ச்சி அடைகிறாள். இவர்களின் காதல் வாழ்வில் குறுக்கிட விரும்பாத நெய்தலி தனது உயிரைத் தியாகம் செய்கிறாள்.

நெய்தலிக்குக் கடற்கரையில் கல் நாட்டப்படுகிறது. சோழன் முதலிய அனைவரும் ஆட்டன் அத்தி, ஆதிமந்தி இருவரும் “தனக்கென வாழாதாள் மருதியின் பேர் வாழ்க!” என்று கூறுவதோடு 39 காட்சிகளாக நாடகம் நிறைவடைகிறது.

கலைகளில் பண்டையத் தமிழர்களுக்கு இருந்த ஆர்வம், காதலின் வலிமை, மனிதநேயம், தியாக உணர்வு, ஆனந்தம், சோகம், தமிழ் மன்னர்களின் வீரம், நேர்மை, ஆட்சித் திறம் ஆகியவற்றை சேரதாண்டவம் என்ற நாடகத்தின் மூலம் ஆசிரியர் எடுத்துரைத்துள்ளார்.

கரிகால் வளவன் - கவிதை நாடகம்

1974 இல் உருத்திரன் கண்ணன் என்பவர் நான்கு அங்கங்களில் 19 காட்சிகளில் ‘கரிகால் வளவன்’ என்னும் கவிதை நாடகத்தை இயற்றியுள்ளார். கரிகாலனின் வரலாற்றைக் கூறும் இந்நூலில் ஆட்டன் அத்தி, ஆதிமந்தி கதையும் வருகின்றது.

நாடகத்தின் இரண்டாவது மற்றும் மூன்றாவது அங்கங்களில் இவர்களின் கதையை எழுதியிருக்கிறார் ஆசிரியர்.

இவருடைய நாடகத்தில் மருதிக்கும், அத்திக்கும் வெளிப்படையாகக் காதல் உணர்வு இருந்ததாகக் காட்டவில்லை. ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்ற தமிழ்நாட்டின் நெறியைக் காட்டியுள்ளார்.

இவரது படைப்பிலும் ஆதிமந்திதான் காதலில் வெற்றி பெறுகிறாள். ஆனால் தியாக உணர்வு என்பது மருதியிடம்தான் காணப்படுகிறது என்கின்றார் ஆசிரியர்.

“இன்பில் திளைக்க இந்தமிழ் சிறக்க

அன்பனை அடைவேன் அடுத்த பிறவியில்...” (கரிகால் வளவன், ப.194)

என்றுரைத்து நீரில் விழுகிறாள் உருத்திரன் கண்ணன் காட்டும் மருதி.

ஆதிமந்தி - கவிதை நாடகம்

பாவலரேறு. ச. பாலசுந்தரம் ‘ஆதிமந்தி’ என்னும் தலைப்பில் ஆட்டன் அத்தி, ஆதிமந்தியின் காதல் கதையை ஒரு காவிய நாடகமாக கவிதை வடிவில் படைத்துள்ளார். 32 காட்சிகளைக் கொண்டதாக இந்நாடகம் 1956 இல் மேடையில் நடிக்கப்பட்டது. பின் 1972 இல் நூலாக வெளிவந்தது.

திருவோண விழாவில் காணாமல் போன அத்தியும், கரிகாலனை விட்டுப் பிரிந்த காதலி ஆதியின் மகள் ஆதிமந்தியும் காதலிப்பதாக ஆசிரியர் இந்நாடகத்தில் படைத்துள்ளார். இது பெரிய மாற்றமாக இப்படைப்பில் கருதப்படுகின்றது.

பகைவன் சரக்குமாரின் சூழ்ச்சியில் (மருதியை ஒருதலையாகக் காதலித்தவன். மருதிக்கு அத்தியின் மீதுதான் காதல் எனப் பொறாமைப்பட்டு) அத்தி காவிரி ஆற்றில் அடித்துச் செல்லப்படுகிறாள்.

தன் தோழி ஆதிமந்திக்காக ஆண் உடையில் வந்து மருதி அத்தியைக் காப்பாற்றுகிறாள். அப்போது சரக்குமாரன் எறிந்த கல்லால் அடிபட்டு இறக்கின்றாள்.

ஆதிமந்தி, அத்தியின் காதலை உணர்ந்த கரிகாலன் இருவருக்கும் திருமணம் செய்து வைக்கிறான். அத்தியைக் கருவூருக்கு அரசன் ஆக்குவதாகப் படைத்துள்ளார்.
மருதியின் தியாக வாழ்வையும், முடிவையும் யாரும் மறக்க முடியாத விதத்தில் ஆசிரியர் படைத்துள்ளார்.

ஊமைக்குயில் - கவிதை நாடகம்

1978 ஆம் ஆண்டில் சொ. சிங்காரவேலன் எழுதிய 'ஊமைக்குயில்' என்ற கவிதை நாடகத்தில், இரண்டாம் அங்கத்தில் ஐந்தாம் களத்தில் ஆட்டன் அத்தி, ஆதிமந்தி என்னும் தலைப்பில் 56 தாழிசைகளில் இக்கதை இடம்பெற்றுள்ளது.

இந்நாடகத்தின் கதைத் தலைவனான பெருநற்கிள்ளி ஆதிமந்தி வரலாற்றைக் காவியமாகப் பாடுவதாக இவ்வாசிரியர் புனைந்துள்ளார்.

ஊமைக்குயில் நாடகம் ஐந்து அங்கங்களைக் கொண்டது. அதில் முதல் இரண்டு அங்கங்கள் ஆறாறுக் களங்களையும், மூன்றாவது, நான்காவது, ஐந்தாவது அங்கங்கள் ஐந்தைந்துக் களங்களையும் கொண்டுள்ளன.

நக்கண்ணை பெருநற்கிள்ளியை விரும்புகிறாள். காதலை சொல்ல தக்கக் காலம் வரும் என எதிர் நோக்கி காத்திருக்கிறாள். ஆனால் பெருநற்கிள்ளி எழிலியிடம் காதல் கொள்கிறான். இதை அறிந்த நக்கண்ணை மனம் தடுமாறி நெஞ்சு நெகிழ்ந்து தன் காதலை தியாகம் செய்வதாக ஆசிரியர் இந்நாடகத்தை படைத்துள்ளார்.

இக்கதையின் நடுவே ஆட்டன் அத்தி, ஆதிமந்தி கதையை கூறியுள்ளார் ஆசிரியர்.

ஆதி - அத்தி - உரைநடை நாடகம்

'ஆதி அத்தி' என்ற பெயரில் பெ.தூரன் எழுதிய இந்நாடகம் முதலில் வானொலியில் ஒலிபரப்பப்பட்டது. பிறகு 1956 இல் சிறிது விரிவாக்கம் செய்து முழு நூலாக வெளியிட்டார். இது உரைநடை நாடகமாக இருப்பினும் சில பாடல்களையும் ஆசிரியர் இடையிடையே எழுதியுள்ளார்.

மொத்தம் நான்கு அங்கங்களாக இந்நூல் வெளிவந்துள்ளது. அத்தியின் ஆடல் திறமைக்கு ஒத்தத் திறமை உடையவளாகவே ஆசிரியர் மருதியையும் படைத்துள்ளார்.

அத்தியின் பாடலுக்கு மருதி ஆடல் புரிந்ததையே தனது பெரும் பேறாகக் கருதுகிறாள். இறுதியில் ஆதியிடம் அத்தியை ஒப்படைத்து விட்டு தனது உயிரை மாய்த்துக் கொள்கிறாள்.

மருதியின் தியாக உணர்வையே முத்தாய்ப்பாக வைத்து முடிக்கும் உத்தியையே இவரும் கடைபிடித்துள்ளார்.

ஆட்டன் அத்தி - ஆதிமந்தி - குறுங்காவியம்

1956 இல் 'முல்லை' இதழில் வரலாற்றுக் குறுங்காவியமாக கண்ணதாசனால் எழுதப்பட்டதே ஆட்டனத்தி ஆதிமந்தி ஆகும். சங்க இலக்கியங்களில் காணப்பட்ட ஒரு காதல் காவியக் குறிப்பு அவரது சிந்தையைக் கவர்ந்ததாகவும், அதைப்பற்றிய

விபரங்களை அறிந்துகொள்ள 'துடிசைக் கிழார்' எழுதிய 'சேரர் வரலாறு' நூலை படித்ததால் முழு விவரம் கிடைத்து அவ்வரலாற்றைக் கற்பனைக் கலவாது குறுங்காவியமாக எழுதியதாக தமது நூலின் முன்னுரையில் கூறியுள்ளார்.

காவியத்தில் காதல் தலைவனாக வரும் ஆட்டன் அத்தி சேரர் குலச் செம்மல், சோழநாட்டை இரண்டாம் கரிகாலன் ஆண்ட காலத்தில் வாழ்ந்தவன். மன்னர்களில் பெரும்பாலானவர் அவையைக் கூட்டி நீதிபரிபாலனம் செய்யக் கூடியவர்களாகவும், போர் புரிபவர்களாகவும் வாழ்ந்தனர். ஆனால் நாடு காக்கும் போர் வீரனாகவும், நாட்டியத்தில் வல்லவனாகவும் அத்தி விளங்கினான். நாட்டியம் ஆடுவதிலும், ஆட்டுவிப்பதிலும் அவன் பெருந்திறன் பெற்றிருந்தான். அதனால்தான் 'ஆட்டன்' என்று அழைக்கப்பட்டான் என்கின்றார்.

ஆட்டன் புகழ் தமிழ்நிலம் முழுவதும் பரவியது. அவனிடம் பயிற்சி பெற அழகிகள் இருவர் வந்தனர். முதலில் ஆட்டனத்தியை ஆசானாக பெரும் பேறு பெற்றவள் மருதி என்கின்றார். நாகப்பட்டினத்தில் நெய்தல் நிலத்துத் தலைவனுடைய மகள். பேரழகி; பண்பின் திருவுருவம். அத்தி மருதிக்கு மிகச் சிறப்பாக ஆடல் கலையைக் கற்றுக் கொடுத்தான். அவர்கள் இருவருக்கும் இடையே காதல் மலர்ந்தது.

சோழ மன்னனின் தாய்மாமனான இரும்பிடர்த்தலையார் அத்தியைச் சந்தித்து சோழன் மகள் ஆதிமந்திக்கும் நாட்டியம் கற்பிக்க வேண்டினார். அத்தி மறுக்கவில்லை. அன்று முதல் மருதியும் ஆதிமந்தியின் துணையானார்கள். ஆடற்கலையில் இருவரும் தேர்ச்சி பெற்றனர்.

அச்சமயத்தில் உறையூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு சோழன் முதலாம் செங்கணான் ஆண்டு வந்தான். அவனது மகன் நல்லிடிக்கோன் மருதியின் ஆட்டத்தைப் பார்த்து அவள் மீது காதல் கொண்டான். ஆனால் என் உள்ளத்திலே ஆட்டன் அத்தி குடியேறி விட்டார் இனி இன்னொருவருக்கு இடமில்லை என்றாள்.

காதலில் தோல்வியுற்ற நல்லிடிக்கோன் அத்தி உயிருடன் இருக்கும்வரை மருதி அவனை மறக்க மாட்டாள் என உணர்ந்து அத்தி மீது போர் தொடுத்தான். கரிகாலனின் துணையோடு அத்தி வெற்றி பெற்றான். கருவூர் சேர நாட்டோடு இணைக்கப்பட்டது. இவ்வெற்றி விழாவில் புலவர் இரும்பிடர்த்தலையார் ஆதிமந்திக்கும் அத்திக்கும் திருமணம் செய்ய முற்பட்டார். அதில் வெற்றியும் பெற்றார்.

ஆதிமந்தி ஆட்டன் அத்திக்கு மனைவியானாள். ஆனால் இதைக் கேள்விப்பட்ட மருதி அன்று முதல் கன்னிமாடவாசியானாள். காவிரியில் புது வெள்ளம் வந்தது. அதனால் புனலாட்டு விழாவிற்கு ஆதிமந்தியும், ஆட்டன் அத்தியும் வருகைப் புரிந்தனர். காவிரியின் புனல் விளையாட்டில் அத்தி ஈடுபட்டான். அப்போது வெள்ளத்தால் அடித்துச் செல்லப்பட்டான். வெள்ளம் அவனைக் கடலில் சேர்த்தது.

கடலில் மீன்பிடித்துக் கொண்டிருந்தவர்கள் அவனைக் காப்பாற்றி

நெய்தல் நிலத் தலைவனிடம் ஒப்படைத்தனர். தந்தையுடன் இருந்த மருதிக்கு அவன் யாரெனத் தெரிந்து, தந்தையிடம் விஷயத்தை விளக்கினாள். அன்று முதல் கன்னி மாடத்தில் வசிக்கலானாள் அத்தி.

வெள்ளத்தில் அடித்துச் செல்லப்பட்டக் கணவனைக் காணாமல் நாடு திரும்புவது இல்லை எனப் புறப்பட்டாள் ஆதிமந்தி. எங்கெங்கு தேடியும் அலுத்துப்போய் நாகப்பட்டினம் கடற்கரை சேர்ந்தாள். கன்னி மாடத்து மாடியில் அமர்ந்து அலைபாயும் கடலைப் பார்த்த வண்ணம் இருந்தனர் அத்தியும், மருதியும். ஓடிப்போய் அத்தியைத் தழுவினாள்.

அழுதழுது சிவப்பேறிய ஆதியின் கண்களைக் கண்டு மருதி ஒதுங்கினாள்; பின் சென்றுவிட்டாள். மகளைத் தொடர்ந்து வந்த மன்னனும் மற்றையோரும் அங்கு வந்து சேர்ந்தனர்.

எல்லோரும் மருதியைத் தேடினர். மருதியின் உடல் கடற்கரை மணலில் ஒதுங்கியிருந்தது. அனைவரும் ஆறாத் துயரத்தில் ஆழ்ந்தனர். கன்னி மாடத்திலேயே அவளை அடக்கம் செய்து கல் நட்டு இறுதி மரியாதை செலுத்தினார்கள்.

தமிழ்நாட்டுப் பொன்னோவியம் இது. காதலில் வெற்றி பெற்றது ஆதிமந்திதான் என்றாலும், தமிழ்நாட்டுப் பெண் தெய்வங்களில் ஒருத்தியாக மருதிக் கருதப்படுகிறாள் என்கின்றார்.

இவ்வாறு சங்க இலக்கியத்தில் காணப்பட்ட ஒரு சிறு குறிப்பின் மூலத்தைக் கண்டறிந்து ஒரு குறுங்காவியமாகக் கண்ணதாசன் படைத்துள்ளார்.

மருதியின் காதல் - நெடுங்கதை

தமிழில் இலக்கியப் பெருமைக் கொண்ட நெடுங்கதைகள் எழுத வேண்டும் எனத் தீரா ஆர்வம் கொண்டவராக விளங்கியவர் வ. வேணு கோபாலன். இளங்கோ படைத்த சிலப்பதிகாரக் கதை போல சிறப்புமிக்க நெடுங்கதை ஒன்றினை வசன நடையில் எழுத வேண்டும் என எண்ணினார். அதன் விளைவாக எழுந்த நூல்களில் ஒன்று 'மருதியின் காதல்' ஆகும்.

இவர் முதலில் சீவக சிந்தாமணியையும் அடுத்து குண்டலகேசியையும், பிறகு சோழ மன்னனுக்கும் நாகநாட்டு அரசிளங்குமரிக்கும் ஏற்பட்ட காதல் வாழ்வைக் கருவாக வைத்து நாககன்னிகையையும் நெடுங்கதையாகப் படைத்துள்ளார்.

1944 ஆம் ஆண்டின் இறுதியில் சுதேசமித்திரன் வாரப் பதிப்பில் மருதியின் காதல் என்ற நெடும் கதையை தொடர்கதையாக எழுதினார். இது 72 அத்தியாயங்களாக 72 வாரங்களில் வெளிவந்து 1946 ஆம் ஆண்டில் முடிவுற்றது. பிறகு 16 ஆண்டுகளுக்குப் பின் 1961 இல் நூலாக வெளிவந்தது.

பரணர், "பாடல் சால் சிறப்பின் மருதி" (அகம், 224) என்று கூறியதைத் தன் கதைக்குக் கருவாகத் தேர்ந்தெடுத்துள்ளார். பரணர் மட்டுமே மருதியைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இளங்கோவடிகள் மருதியின் நிலையில் கடலை வைத்துக் கூறியுள்ளார். அதனால் ஆசிரியரின் மனதில் குடிகொண்டு கதையின் நாயகியாக மாறி விட்டாள் என்கிறார்.

ஆட்டன் அத்திக்கும், மருதிக்கும் காதல் என்ற நிகழ்வே தமது கற்பனை என்கின்றார் ஆசிரியர். மேலும் பல பாத்திரங்களை கற்பனையாகப் படைத்து இக்கதையை உருவாக்கி உள்ளார்.

சங்க இலக்கியம் கூறிய ஆட்டன் அத்தி, ஆதிமந்தி, கரிகாலன், மருதி என்ற நான்கு பாத்திரங்களை மட்டும் கொண்டு, இவர்களுடன் தொடர்புடைய வரலாற்று மாந்தர்கள் சிலரையும், தொடர்பற்ற வரலாற்று மாந்தர்கள் சிலரையும் கற்பனையாகப் படைத்து முழுக்க முழுக்க கற்பனை கலந்த வரலாற்றுப் புதினமாக இதை படைத்துள்ளார் என்கின்றார்.

நெய்தலில் பூத்த குறிஞ்சி மலர் - வரலாற்றுப் புதினம்

1995 ஆம் ஆண்டு நெய்தலில் பூத்த குறிஞ்சி மலர் என்ற வரலாற்றுப் புதினத்தை அய்க்கண் படைத்துள்ளார். ஆட்டன் அத்தி, ஆதிமந்தி, மருதி என்ற மூவரையும் தமிழ் இசை, நடனக் கலையில் வல்லவர்களாகக் காட்டியதோடு, பண்டைத் தமிழர் கிரேக்க, ரோம நாடுகளுடன் கொண்டிருந்த வாணிகத் தொடர்பையும் கருத்தில் கொண்டு, கதை நிகழ்விடமாக ரோம் நகரையும் இணைத்து, கப்பல் பயணங்களையும் விளக்கியுள்ளார்.

குமரன் என்ற பெயரில் அத்தி மாறுவேடத்தில் ரோம் நாடு சென்று அந்நாட்டு போர்க் கலைகளைக் கற்று வந்ததாகவும், தமிழ்நாட்டு நடனக்கலையை அவன் அங்குப் பரப்பியதாகவும் படைத்துள்ளார்.

மேலும் ரோம் நாட்டு கலையரசி சில்வியா, பேரரசன் டைபீரியஸ், ஆர்லண்டோ, பொலானியஸ் போன்ற கதை மாந்தர்களையும் படைத்துள்ளார்.

அத்திக்குத் தெரியாமலேயே 'சீர்த்தி' என்னும் மாறுவேடத்தில் ஆதிமந்தி நடனக்கலையை அத்தியிடம் கற்றதாகவும், தன் காதலை மருதிக்காகத் துறக்க முன் வந்ததாகவும், உண்மையை அறிந்த மருதி தன் காதலைத் தியாகம் செய்ததாகவும் படைத்துள்ளார்.

மற்ற ஆசிரியர்கள் மருதி இறுதியில் உயிர்த் தியாகம் செய்வதாக படைத்துள்ளனர். ஆனால் இவரோ ரோம் நாட்டு கலையரசி சில்வியாவுடன் இணைந்து தமிழ்நாட்டு நடனக் கலையை உலகெங்கும் பரப்புவதற்காக ரோம் நகருக்கு கப்பலில் செல்வதாக முடித்துள்ளது புதிய பெரும் மாற்றம் ஆகும்.

முடிவுரை

சங்க இலக்கியங்களில் அகப்பாடல்களாகப் பாடப்பட்டிருக்கும் குறுந்தொகை மற்றும் அகநானூறு பாடல்களிலும், சிலப்பதிகாரத்திலும் வருகின்ற காலத்தை வென்ற காதல் காவிய மாந்தர்களாக உலா வரும் 'ஆட்டன் அத்தி - ஆதிமந்தி' இருவரின் கதையும் வெறும் வரலாற்றுக் குறிப்பாகத்தான் அவற்றில் இடம் பெற்றுள்ளன. ஆனாலும், அக்குறிப்பினைக் கொண்டு பல படைப்பாளர்கள், பல்வேறு வடிவங்களில் அதை மீட்டுருவாக்கம் செய்து தமிழ் இலக்கியத்திற்கு வளம் சேர்த்துள்ளனர். அம்மீட்டுருவாக்கப் படைப்புகளை ஆராயும்போது அம்மாந்தர்களின் வரலாற்றை அறிந்து கொள்வதோடு,

தமிழ்ச்சமூகத்தின் வரலாற்றையும், தமிழ்ப் பண்பாட்டின் வரலாற்றையும், படைப்பாளர்களின் திறனையும் அறிந்து கொள்ள வாய்ப்பு ஏற்படுகின்றது. மீட்டுருவாக்கத்தினால் தொன்றுதொட்டு நம்மிடையே வழங்கி வந்த பண்பாட்டுக் கலாச்சார நிகழ்வுகளை நினைவுபடுத்தும் தன்மையும், அவற்றை அறிவுறுத்தும் கோணங்களும் உருவாகின்றன. இதனால் காலத்தின் வேகத்தில் ஓடிக் கொண்டிருக்கும் மக்கள் சிறிது நின்று, அவர்களின் நிலையினை உள்வாங்கிக் கொண்டு, நமது பண்பாடு, கலாச்சாரத் தொன்மங்களை அறிந்துகொள்ள இம்மீட்டுருவாக்கங்கள் ஏதுவாக அமைகின்றன எனில் அது மிகையாகாது.

பயன்பட்ட நூல்கள்

- 1) சேரதாண்டவம் – பாரதிதாசன், பாவை பப்ளிகேசன்ஸ், மூன்றாம் பதிப்பு, ஜூலை 2001, சென்னை – 14.
- 2) ஆட்டனத்தி ஆதிமந்தி – கண்ணதாசன், கண்ணதாசன் பதிப்பகம், ஐந்தாம் பதிப்பு, அக்டோபர் 2016, சென்னை – 17.
- 3) அகநானூறு, வர்த்தமானன் பதிப்பகம், சென்னை – 17.
- 4) பா. மருதநாயகம், தொன்மத் திறனாய்வு
- 5) சிலப்பதிகாரம், இளங்கோவடிகள், கழக வெளியீடு, சென்னை.
- 6) நெய்தலில் பூத்த குறிஞ்சி மலர் , அய்க்கண்
- 7) மருதியின் காதல், வ. வேணு கோபாலன்
- 8) ஆதி அத்தி, பெ.தூரன்
- 9) கரிகால் வளவன், உருத்திரன் கண்ணன்
- 10) ஆதிமந்தி, பாவலரேறு. ச. பாலசுந்தரம்
- 11) ஊமைக்குயில், சொ. சிங்காரவேலன்